

ДЖОРДЖ Р. Р. МАРТИН БЪРЗИТЕ ПРИЯТЕЛИ

Превод от английски: Юлиан Стойнов, 2009

chitanka.info

Бранд се събуди разтреперан в мрака и извика. Ангелът се спусна към него.

Поклащаше се във въздуха пред него, усмихната, с криле от меко мрежесто злато. Лицето ѝ бе самата невинност, лице на красиво момиченце, с меки черти, вътрешно сияние, огромни кехлибарени очи и бакърени коси, които се виеха грациозно в безтегловността. Но тялото ѝ бе съвсем женствено, гладко, стройно и идеално оформено, истинска малка жена-играчка, изработена в съответните размери.

— Бранд — рече тя, докато витаеше над хамака. — Ще ми покажеш ли бързите приятели днес?

Той ѝ се усмихна и мечтите го напуснаха.

— Да, ангел мой — рече. — Да, днес, сигурен съм в това. А сега ела при мен.

Но тя се отдръпна, когато посегна към нея, свенливо и закачливо. Руменината ѝ бе прокрадваща се вълна от златисто, косата ѝ танцуваше в копринени вихри.

— О, Бранд — рече тя. И после, когато той посегна да разкопчае хамака и изруга, тя се изкиска и се намуси. — Не можеш да ме имаш — продължи с детското си гласче. — Твърде съм малка.

Бранд се засмя, улови се за най-близката дръжка, за да се измъкне от хамака, след това се завъртя около него, с лице към ангела. Справяше се доста добре с безтегловността след близо десет години практика. Но ангелът имаше криле.

Те се разпериха и изпърхаха и тя се стрелна настрани, само колкото да е извън обсега му. Той се завъртя във въздуха, удари стената с крака и в същия миг се отблъсна от нея. Ангелът се изкиска и го обърса лекичко с крилете си, докато прелиташе край нея. Бранд се блъсна с глух удар в тавана и изстена.

— Ооо — въздъхна тя. — Бранд, удари ли се? — Миг след това вече беше до него и крилете ѝ потрепваха учестено.

Той се засмя и я прегърна.

— Не — отвърна, — но те хванах. Откога моят ангел се закача?

— О, Бранд — отвърна тя. — Съжалявам. Само си играех. Щях да дойда при теб сама. — Опитваше се да изглежда нацупена, но въпреки това на устните ѝ разцъфна лека усмивка.

Той я привлече към себе си и притисна странната ѝ хладнина към горещото си тяло. Този път нямаше съпротива. Крехките ѝ ръчички го

обгърнаха, докато я целуваше.

Реещи се във въздуха, голи, двамата се съединиха и Бранд почувства нежното погалване на крилете ѝ.

Когато свършиха, Бранд отиде при шкафчето, за да се облече. Ангелът се рееше наблизко, помръдваше съвсем лекичко с криле; малките ѝ гърди все още бяха обагрени в златисто.

— Толкова си хубав — каза му, докато той навличаше унилия черен комбинезон. — Защо се криеш, Бранд? Защо не останеш като мен, за да мога да те виждам?

— Човешки работи, ангеле мой — отвърна той, заслушан разсеяно в бърбрежа ѝ. Беше чувал всичко това и преди. Подметките му изтракаха с метален звън, когато го притеглиха към пода.

— Бранд, ти наистина си много хубав — продължи да нашепва ангелът, но той ѝ кимна небрежно в отговор. Само ангелите му казваха подобни неща. Бранд приближаваше трийсетте, но изглеждаше по-възрастен, с насечено от бръчки широко чело, тънки устни, извити по навик надолу, черни очи под надвисналите вежди и коса, която се къдреше като броеница от букли.

След като се облече, той помисли за миг, после отключи малката метална кутия, прикачена за стената на шкафчето. Вътре беше медальонът. Извади го и го погледна внимателно. Хладният диск от шлифован черен кристал изпълваше дланта му разпръскваше безброй сребристи отражения. Дебелата верижка от сребърни брънки се нагъваше и извиваше във въздуха, сякаш беше метална змия.

Той си припомни старите дни, когато имаше гравитация. По онова време верижката беше тежка, а кристалният камък я подръпваше надолу. И въпреки това той не я сваляше никога, както Мелиса носеше нейния двойник. Би искал да я носи и сега, но в безтегловност тя само му създаваше неудобства. Лишена от привичната си тежест, верижката отказваше да виси прилежно на врата му и вместо това непрестанно се оплиташе.

Накрая въздъхна, нахлузи я на шията си, повдигна кристала към брадичката си и омота верижката двойно. Когато приключи, медальонът приличаше по-скоро на колие. Не беше никак удобно. Но повече от това не можеше да направи.

Ангелът го наблюдаваше мълчаливо, потръпваше едва забележимо. И преди бе присъствала на играта с черния кристал. Понякога той лежеше с часове в хамака, а медальонът се рееше бавно пред него. Когато надзърташе в черните дълбини на кристала, заплепен от множеството отблясъци, лицето му помрачняваше и тогава започваше да се държи грубо. В такива случаи тя гледаше да го избягва, за да не я нахока.

Но сега медальонът бе на шията му.

— Бранд — рече ангелът, докато той посягаше към таблото на вратата. — Бранд, може ли да дойда с теб?

Той се поколеба.

— По-късно, ангел мой — отвърна. — Когато дойде бързият приятел, тогава ще те повикам, обещавам. Но сега остани да си почиваш тук долу, ясно? — И ѝ се усмихна пресилено.

Тя се нацупи и въздъхна:

— Е, добре.

Отвън започваше къс коридор от сивкав метал, ярко осветен, с херметически затворения люк на шлюза към машинното в единия край и вратата за мостика в другия. Още няколко плъзгащи се врати като неговата нарушаваха спартанската монотонност, товарни отсеци, щитогенераторни помещения, каютата на Роби. Бранд тръгна право към мостика.

Роби седеше пристегната с колани пред централния пулт и отегчено разглеждаше редиците екрани и скенери. Беше ниска, закръглена, с високи скули, зелени очи и късо подстригана кестенява коса. Дългите коси винаги създаваха проблеми в безтегловност. Ангелът, разбира се, имаше дълга коса, но пък тя бе само един ангел.

Роби го посрещна с малко тревожна усмивка. Бранд не ѝ отвърна. Беше самотник по натура, единствено обстоятелствата го бяха принудили да вземе партньор на борда, за да може да завърши преустройството. С нейни пари бяха платени инсталираните нови екрани.

Той седна на второто кресло и се завърза с коланите.

— Аз поемам. — Спря и премигна. — Курсът е променен. — И я погледна.

— Имаше рояк светулки — отвърна Роби и отново опита с усмивката. — Смених програмата. Не са много далече от нашия път.

Около половин стандартен час.

Бранд въздъхна.

— Виж, Роби. Това не е преследване. — Ръцете му се движеха над таблото, въвеждаха нови команди за повечето скенери. — Ние не сме ловци на глави, ако не си забравила. Отиваме до звездите и ще се върнем обратно. Никакви отклонения.

Роби го изгледа обидено.

— Бранд, аз продадох моя „Еднорог“, за да инвестирам в твоя план. Една-две премии ще ни дойдат добре, в случай че твоят малък трик не успее. И без това отиваме в Чанглинската джунгла, не виждам защо да не вземем няколко тъмни с нас, ако успеем да ги заловим. Този рояк почти ни обгърна. Със сигурност наблизо ще има един-двама тъмни. Какво ще изгубим?

— Не — повтори Бранд, докато изтриваше програмата, която тя бе въвела в компютъра. — Твърде близо сме, за да рискуваме. — Провери данните от пулта и нанесе нови корекции в програмата, за да компенсира завоя, който тя бе задала. Наскоро преименуваната „Колесница“ бе напуснала едва преди две седмици орбиталния док на Тритон, където я преустроиха. След още няколко часа по курса, право към мрака отвъд Чанглинската джунгла, корабът щеше да се завърти около далечното слънце — истински, създаден от човека Троянски кон за Плутон.

— Не разбирам защо се инатиш — каза Роби. — Какво лошо има в това да спечелим малко пари?

Бранд не извърна глава.

— Нищо. Но моят план ще успее. И тогава ще имаме всички пари, от които се нуждаем. Дватамата с теб. Защо просто не се прибереш в каютата и не се отдадеш на мечти за това колко богата ще бъдеш?

Тя изсумтя недоволено, завъртя се с креслото, разкопча се и се отгласна ядосано с крака. Сигурно щеше да затръшне плъзгащата се врата, ако имаше такава възможност.

Останал сам, Бранд довърши препрограмирането. С Роби се караха още откакто бяха напуснали Тритон — за възнагражденията, за ангела, за него. Всичко това нямаше значение. Нищо нямаше значение, съвсем нищо, освен неговата идея, Джунглата отпред и звездите.

Още няколко часа, това е всичко. Ще намерят бърз приятел в близост до Джунглата. И по някакъв начин, Бранд бе сигурен, ще

намерят и Мелиса.

Вдигна несъзнателно ръка към медальона. Бавно, много бавно погали хладния черен кристал.

А някога мечтаеха заедно за звездите.

Една доста разпространена мечта. Земята беше пренаселена, цивилизацията тъпчеше на място, времето и технологиите я бяха хомогенизирали. Ако имаше някаква оцеляла романтика, тя бе в космоса. Хиляди обитаваха куполите на Луната. На Марс вървяха с пълна сила мощни тераформиращи процеси и всеки ден в Лоуълтаун, Бредбъри и Бъроуз Сити прииждаха емигранти. На Меркурий имаше лаборатория, малки колонии се бяха закрепил на Ганимед и Титан. А отвъд, при Колелото на Комаров, вече се строеше трети звездолет. Първият бе отлетял преди двайсет години, с екипаж, който знаеше, че ще умре на борда и че децата им ще могат да стъпят на други светове.

Да, това бе всеобща мечта.

Но те бяха най-нетипичните мечтатели.

И извадиха късмет. Бяха се родили в подходящото време. Бяха още деца по времето, когато Хадеската експедиция, отпратила се към Плутон, се натъкна на светулките. А след това върху експедицията се нахвърлиха тъмните.

Дванадесет души загинаха тогава, но Бранд изпитваше само детинско вълнение, приятен трепет.

Три години по-късно двамата с Мелиса следяха развълнувано новините, когато Втората хадеска експедиция, тази, която извади късмет и първата, оборудвана с примитивни енергийни щитове, направи изумително откритие. И един член на екипажа, Чет Адамс, стана безсмъртен.

Той си спомняше добре онази нощ. Изкачваха се ръка за ръка по извитата стълба на един от най-високите небостъргачи в града. Светлините, ослепителните, несекващи светлини, бяха предимно под тях. И те виждаха звездите, поне част от безбройните звезди. Бранд, едно негово по-младо издание с гладко лице и дълга къдрава коса, прегърна Мелиса и посочи.

Нагоре, в небето.

— Знаеш ли какво означава това? — попита я. Новината току-що бе пристигнала от Хадес IV, светът изобилстваше от мечтатели. — Вече можем да достигнем звездите. Всичките. Няма да се налага да умираме на някой звездолет или да се заселим на Марс. Вече не сме в капана на Земята.

Мелиса — косата ѝ бе златисточервена — се засмя и го целуна.

— Да не мислиш, че ще открият как се прави? Как тъмните летят по-бързо от светлината?

Бранд само я притисна и я целуна отново.

— Кой го е грижа? Вярно, ПБС корабите ще са наистина чудесна придобивка. Но ние можем да имаме много повече сега, дявол го взел! Можем да сме като *него*, като Адамс, и тогава всички звезди ще са наши.

Мелиса кимна.

— Защо трябва да летиш със самолет? Ако можеш да си птица?

Цели пет години те се обичаха и мечтаеха за звездите. А през това време Чанглинската джунгла растеше и бързите приятели се носеха из пространството.

Роби се върна на мостика тъкмо когато Бранд включи главния екран. На лицето ѝ се изписа изненада. Тя го погледна и се усмихна. Над тях трепкаха милиони светлинки, зелени и алени точки, жълти, сини и още десетки цветове. И това не бяха звезди, о, не, защото танцуваха постоянно, сякаш са обезумели, премигнаха като земни светулки и принуждаваха скенерите да издават тревожни сигнали всеки път, когато докосваха корабите.

Тя отлетя при своето кресло и се закопча.

— Виждам, че си запазил моя курс — каза доволно. — Извинявай, че се ядосах. — И сложи ръка на рамото му.

Бранд се отърси от нея.

— Няма за какво да ми благодариш. Движим се право по курса. Светулките ни застигнаха.

— Ох — въздъхна тя. — Трябваше да се сетя.

— Те са навсякъде около нас — продължи той. — Огромен рояк. Най-малкото няколко кубически мили.

Роби погледна екрана. Беше изпълнен със светещи точки, в неспирно движение. Звездите, тези бели светлини, които стояха неподвижно, едва се различаваха.

— Навлизаме право в рояка — каза тя.

Бранд повдигна рамене.

— Той е на пътя ни.

Роби се наведе напред, разпери пръсти над приборите и натисна няколко копчета. След няколко секунди през екрана премина мигаща червена лента. Тя го погледна укорително.

— Дори не си проверил. Има тъмни, цели трима.

— Казах ти, не сме излезли на лов — отвърна безчувствено Бранд.

— Сигурно ще го кажеш и на тях, ако се доближат и поискат да ги пленим? Да не говорим, че могат да проядат кораба и да минат право през нас.

— Съмнявам се. Защитните екрани са включени.

Роби само поклати глава. Тъмните щяха да избягват кораба, ако е с включени щитове. Но по този начин нямаше възможност да ги уловиш в капан. Ала Бранд вече бе казал, че не е излязъл на лов.

— Погледни — рече той.

Екранът внезапно се изпразни, останаха само далечните разпръснати звезди и няколко изгубени светулки, премигващи самотни послания в синьо и червено. Сетне, със същата скорост, оживя повторно. В далечината се появи сияеща мъгла, която бързо се топеше.

Бранд насочи камерата натам, а Роби даде максимално увеличение. Мъглата се разшири и изпълни целия екран.

Светулките бягаха, подгонени от своите врагове. Носеха се със скорост, далеч надхвърляща тази на „Колесница“ и на всички останали кораби. Всъщност скоростта им бе близка до тази на светлината, но в края на краищата те се състояха предимно от светлина, единична клетка и микроскопична аура от видима радиация.

Въпреки че камерата ги бе прихванала, въпреки мощното увеличение, екранът опустя след по-малко от секунда. Светулките бяха изчезнали — бяха твърде бързи, за да ги проследят.

Роби понечи да каже нещо, но спря. Вместо това се пресегна и докосна Бранд по лакътя, съвсем леко го стисна. Горещ на екрана звездите бяха започнали да избледняват.

Не можеш да видиш тъмен, не и с просто око, но Бранд знаеше как изглеждат, беше ги виждал твърде често във въображението и сънищата си. Бяха по-едри от светулките, много по-едри, почти колкото човек, пулсиращи сфери от тъмна енергия, които рядко излъчваха във видимия спектър и се забелязваха само по дрейфувашите снежинки живо вещество, заловени вътре в сферите.

Но правеха нещо с преминаващата през тях светлина и караха звездите да танцуват и потъмняват.

Както потъмняваха сега, на екрана. Бранд напрегна очи. Съвсем за кратко му се стори, че мярва сребристо проблясване, когато една снежинка тъмно вещество бе уловила уморената слънчева светлина и я бе изгубила отново. Старият страх се пробуди и накара стомаха му да се свие. Но тъмният се държеше на дистанция, щитовете им бяха задействани.

Роби го погледна.

— Виж го как се моли. О, Бранд, то наистина се моли. Хайде да спуснем щитовете и да го пленим. Какво ще ни навреди?

Лицето на Бранд остана безизразно. Вътре в него бушуваше необясним ужас.

— То знае — промълви той, почти без да се замисля над думите си. — Не е дошло заради светулките. Усеща нещо различно в нас. Казвам ти, то знае.

Тя го погледна заинтригувано.

— Какво ти става? Това е само един тъмен. Хайде. Позволи ми да го заловя.

Бранд понечи да се овладее, макар че страхът бе съвсем жив и осезаем, страхът, останал още от Хадес, неизменен спътник на всеки ловец. Създания от енергия, тъмните ядяха материя. Подобно на светулките те поглъщаха разпръснатия прах и газ в покрайнините на Слънчевата система. Но тъмните преминаваха през светулките като коса, проправяха тунели от непрогледен мрак в тези живи морета от светлина. А когато откриеха някой самотен къс от никел-желязо, носещ се из пространството, го приемаха като храна. Материя в енергия, преобразувани със заслепяващо и беззвучно изригване. Нажежено до бяло пиршество.

Всеки път, когато Бранд седнаше пред компютъра с намерение да сваля щитовете, го завладяваше същият страх. Когато корабът е гол и

беззащитен, когато щитът е изключен, само прищявката на тъмния ще определи дали ловецът ще живее, или ще умре. Ако тъмният се приближи бавно, скъсявайки лениво дистанцията към своето стоманено ястие, тогава траперът печели. Веднага щом навлезе в обхват, щитовете се задействат отново и покриват кораба като втора кожа. И същевременно малко по-далече се оформя сферата на енергийния капан. Тъмният се оказва в плен.

Но ако той се движи бързо...

Е, тогава светулките побягват със скоростта на светлината. Тъмните се хранят със светулки. И са по-бързи.

Ако тъмният се движи бързо, няма спасение, няма никакъв начин за защита, няма надежда, че човекът или компютърът ще успеят да вдигнат щитовете навреме. Много ловци са загинали по този начин. Необорудваната с щитове Първа хадеска експедиция била пробита на десетина места.

— Остави на мен да го улова — предложи Роби. Бранд само я погледна. И тя, като него, беше ловец. Беше преодолявала страха също толкова пъти, колкото и той, и досега бе извадила късмет. Въпреки това може би тъкмо този път късметът щеше да ѝ изневери.

Той разкопча колана, изправи се и я погледна отгоре.

— Не. Не си заслужава риска. Твърде сме близо. Остави тъмния на мира. Не желая да променяме курса, чуваш ли, дори на пет крачки. Слизам долу при ангела.

— Бранд! — извика Роби. — Проклет да си! И не води това нещо тук, ясно ли е? Освен това...

Но той бе излязъл и вече не я чуваше.

Тя се обърна към екрана и втренчи ядосан поглед в тъмния.

Спящ или буден, това нямаше значение. Видението, което го спохождаше, бе едно и също. Наречи го сън, или спомен.

Бяха четирима, на станция Чанглин, на колелото на прераждането. Станцията беше като поничка, ярко озарена, с включени щитове. А около нея, във всички посоки, кораби — кораби на ловци с тяхната плячка, кораби-примамки, товарни шлепове от Тритон, куриерски от Земята, Марс и Луната с пълномощия за бързите приятели. И руини. Стотици тъмнеещи корпуси, надупчени,

изоставени, празни, витаещи из Джунглата като късове студен стоманен боклук.

А между корабите се движеха бързи приятели.

Шлюзът, в който бяха облекли скафандрите, имаше илюминатор — беше голямо пусто помещение, чудесно място да позяпаш или да поразсъждаваш. Бранд, Мелиса и едно пухкаво русо момиче, Канада Купър, бяха там заедно и гледаха навън, към Джунглата и бързите приятели. Канада се засмя.

— Мислех ги за различни. А приличат на хора, на глупави голи хорица, увиснали наред космоса.

И беше права. Неколцина се помайваха сред изоставените корпуси, но повечето се носеха из околното пространство, бледи очертания на звездната светлина, дребни, неприветливи, заплашителни. Мелиса преброи четиринайсет.

— Побързайте — подкани ги служителят. Бранд почти не помнеше как изглежда, но си спомняше гласа му, твърдия, безизразен глас, който ги шибна неприятно толкова далече от Земята. Те бяха кандидати, избраници. Бяха следвали мечтите си, бяха преминали всички тестове и бяха едва на двайсет. Идеалната възраст за успешно съчетаване според експертите. Според някои експерти. Адамс, първият съчетан, бил почти на трийсет.

Той си спомни как Мелиса първа пристъпи в скафандъра си, облечена с бял комбинезон. Кристалният ѝ медальон се поклащаше между златистите ѝ гърди, теглен от изкуствената гравитация на въртящата се станция. Косата ѝ бе завързана назад. Имаше дълга червена коса, истинска грива, с която много се гордееше — запази я дори когато отлетя за звездите.

Целунаха се, преди да си сложат шлемовете.

— Обичам те — каза тя. — Винаги ще те обичам. — И той повтори същите думи.

След това излязоха заедно с Канада и закрачиха по голата повърхност на станция Чанглин, като надзъртаха надолу към Ямата. Арената, отворът на поничката, защитеният от енергиен щит център на цялото съоръжение, мястото, където мечтите се превръщаха в реалност.

Бранд, младият Бранд, погледна надолу, натам, където трябваше да отиде, и се усмихна. Там долу нямаше нищо друго освен звезди.

— Ти първа — определи служителят. Мелиса прати по радиостанцията целувка на Бранд и се отдели към Ямата.

Не стигна далече. Там вече имаше тъмни — трима, заловени и пленени. Веднага щом тя подмина щитовете, единият се насочи към нея. Сцената бе отпечатана дълбоко в съзнанието на Бранд. В един миг виждаше само Мелиса, отдалечаваща се от него, към отгатышния край на станцията. После светлина.

Внезапна, светкавична, бърза смърт. Блясък и нищо повече. Осъзнаваше го, но съзнанието му бе променило малко този спомен. В представите му той бе малко по-продължителен, първо скафандърът ѝ се подпалва, после дрехите ѝ пламтят с ярки отблясъци и накрая засиява и кристалът. Тя е гола, гърчи се в огъня, носи се към звездите. Но вече не диша.

Ала въпреки това е жива.

Симбионт между човек и тъмен, същество от материя и енергия, извънземно, чанглин, преродено създание с ум на човек и бързина на тъмен. Коего вече не беше Мелиса.

Бърз приятел.

В спомените си той нямаше търпение да се присъедини към нея. Тя му се усмихваше подканящо. Друг тъмен чакаше него. Бранд бе готов да се слее. А после, заедно, той и Мелиса щяха да побегнат, по-бързи от звездолетите, по-бързи от светлината, надалече. Галактиката щеше да им принадлежи. Може би дори вселената.

Но служителят протегна ръка и нареди:

— Тя е втора.

Пълничката Канада отскочи от повърхността, без да се поколебае и за миг. Знаеше какви са рисковете, но и тя, като тях, беше мечтател. Заедно бяха преминавали тестовете, заедно бяха пътували и Бранд познаваше добре безграничния ѝ оптимизъм.

Тя се понесе към Мелиса и протегна ръка. Предавателят ѝ беше включен. Бранд помнеше добре гласа ѝ.

— Ей — извика Канада. — Моят е бавен. Представяте ли си, истински бавен тъмен! — Засмя се. — Ехей, малък черньо, къде си? Ела при мама. Ела да се слеем, мъничък...

После оглушителен писък, прекъснат още преди да е започнал.

И Канада избухна.

В началото, естествено, беше само блясъкът. Бяха я отхвърлили. Три четвърти от всички кандидати за сливане биваха отхвърляни. Вместо това ги изяждаха. Само че този път тъмният не я бе обвил напълно. Ако го беше направил, нямаше да остане нищо от нея след първоначалното превръщане.

Но този тъмен само я бе разрязал през кръста. Краката ѝ продължаваха да се въртят в налудничав танц след експлозията и разхерметизирането. Кръвта ѝ бе замръзнала в миг.

И всичко това за не повече от секунда. Сетне ново изригване и пустота. Само Мелиса, но с помръкнала усмивка, очакваща.

— Жалко — каза служителят. — Тя даваше големи надежди на тестовите. Ти си следващият.

Бранд гледаше Мелиса и звездите зад нея. На вместо тях пред очите му беше Канада.

— Не — промълви той. За първи път в него се надигна страх.

По-късно, когато се върнаха на станцията, започна да повръща. Заспа, а като се събуди, целият трепереше.

Бранд остави Роби с тъмния и потърси успокоение в своя ангел. Тя го очакваше, както винаги усмихната и жадуваща за компанията му, жената-дете с меки криле. Когато той влезе, си играеше в хамака и си тананикаше. Щом го зърна, литна към него.

Той я целуна страстно, тя обви криле около него и двамата се запремятаха засмени из каютата. В прегръдката ѝ всичките му страхове изчезваха. Тя го караше да се чувства силен, уверен, готов да завладява. Тя го обожаваше и беше страстна — много по-страстна от Мелиса.

Подобно на бързите приятели и тя бе създание от космоса. Крилете ѝ никога нямаше да могат да функционират в гравитация и тя щеше да издъхне до месец. Дори в безтегловност ангелите не живееха дълго. Беше му третата, изработена от биоинженерите в Джунглата, които знаеха колко е готов да плати един ловец за добра компания. Но това нямаше значение. Те бяха клонинги, всичките еднакви повече от близнаци в своята деликатна, страстна, ангелска опростеност.

Смъртта не бе заплаха за тяхната любов. Нито разприте и разделите. Когато се отпускате в обятията ѝ, Бранд знаеше, че винаги

ще е негова.

По-късно двамата останаха да лежат голи в хамака. Ангелът го гъделичкаше зад ухото и се кискаше, галеше го с нежните си ръце и с крилетете.

— Какво мислиш, Бранд?

— Нищо, ангел мой. Не се тревожи.

— О, Бранд! — Тя изглеждаше обидена.

Той не можа да сдържи усмивката си.

— Добре де. Мислех си, че все още сме живи, което означава, че Роби не е закачила онзи тъмен.

Ангелът потрепери и го прегърна.

— Ооо! Бранд, плашиш ме. Не говори за смърт.

Той си играеше с къдриците ѝ, все така усмихнат.

— Казах ти да не се безпокоиш. Няма да те оставя да умреш, ангел мой. Нали ти обещах да ти покажа бърз приятел, помниш ли? И звездите също. Днес отиваме при звездите, също като бързите приятели.

Тя се изкиска, отново изпълнена с щастие. Не беше трудно да я зарадваш.

— Разкажи ми за бързите приятели.

— Вече ти разказах.

— Зная. Но обичам да те слушам, Бранд. В разказите ти те са толкова красиви!

— Да, в известен смисъл. Те са студени, вече не са хора, но понякога наистина са красиви. Движат се много бързо. Имат достъп до други участъци на космоса, където законите на природата са различни, пето измерение или хиперпространство, не зная точно...

Ако се съдеше по изражението на малкото личице, ангелът не бе разбрал нищо. Бранд се засмя.

— Всъщност едва ли ще разбереш тези термини. Какво пък, да го наречем приказна страна. Бързите приятели таят доста сила в себе си, също като тъмните, и я използват, тази сила, тази магия, за да правят един фокус — да се движат по-бързо от светлината. Без този фокус няма никакъв начин да надскочиш скоростта на светлината.

— Защо? — попита тя, усмихваше се невинно.

— Хъмм. Това е доста дълга история. Имало някога един човек на име Айнщайн, който казал, че не можем да го направим, а той бил

много умен мъж...

Тя го прегърна.

— Бранд, готова съм да се обзаложа, че и ти би могъл да се движиш по-бързо от светлината, стига да го пожелаеш. — Крилицата ѝ пърхаха развълнувано.

— Е, аз искам — въздъхна той. — И точно затова смятам да опитам този път, ангел мой. Май ти също си по-умна, отколкото изглеждаш.

Тя го тупна с юмруче и каза нацупено:

— Аз съм ужасно умна!

— Така е — засмя се той. — Нямах това предвид. Нали искаше да ти разкажа за бързите приятели?

— Да! — Тя го погледна умолително.

— Е, добре. Значи, те владеят този фокус, за който ти казах. Сега вече знаем, че могат да придвижват материя — това са разни твърди вещества, като кораба, мен и теб, но също и вода и газове. Енергията е нещо различно. Тъмните се състоят предимно от енергия и само снежинките са материални. Но бързите приятели са много по-балансиранни. Много умни хора смятат, че ако им се удаде възможност да изучат някой тъмен, ще могат да схванат фокуса и да построят кораби на същия принцип. Но никой досега не е успял да измисли как да се изучи тъмен, тъй като тъмните се състоят предимно от енергия и е почти невъзможно да бъдат задържани на едно място. Разбираш ли?

— Да — излъга ангелът със сериозно изражение.

— Както и да е, бързите приятели не само придвижват енергия и дребни късчета материя, но могат да преместват и телата на някогашните човешки партньори в симбиозата. Това вече малко те обърка, нали? Нищо, слушай нататък. Бързите приятели могат да придвижват само себе си и онова, което биха могли да наместят вътре в своята енергийна сфера, или аура. Представи си го като черно наметало, ангел мой. Не могат да вземат със себе си онова, което не влиза под черното им наметало.

Тя се изкиска. Изглежда, идеята за черното наметало ѝ се стори забавна.

Бранд въздъхна.

— И така, бързите приятели са нещо като куриери. Те летят вместо нас до звездите ужасно бързо и ни съобщават край кои слънца

има планети и къде ще намерим подходящи светове за обитаване. Освен това са откривали там кораби, летателни съдове на други същества, които не са човеци и не са бързи приятели, и разнасят между тях и нас послания, за да се учим едни от други. Поддържат и връзка с нашите кораби, като сноват напред-назад. Защото нашите кораби са доста бавни. Изстреляли сме поне двайсет досега, но дори първият още не е достигнал целта си.

— И бързите приятели ги настигат и задминават, нали? — прекъсна го ангелът. — Ти ми каза. Това го помня.

— Да, ангел мой. Не е необходимо да ти казвам колко изненадани били тези хора. Мнозина от тях са синове и дъщери на пътниците, напуснали Земята, а по онова време не е имало бързи приятели и те не знаят за тъмните, нито за светулките. Но сега бързите приятели редовно им носят съобщения, дори малки пакети. Когато създадат колонии, с тяхна помощ ще поддържа връзка и с тях.

— Но те са осакатени — подхвърли ангелът.

— Да, въпреки невероятната си скорост — продължи Бранд — бързите приятели наистина имат някои ограничения. Не могат да спират на планетите, край които прелитат, за тях гравитацията е смъртоносна. Освен това никак не обичат да пътуват по-близо от орбитата на Сатурн, или неговите еквиваленти, заради слънцето. Тъмните и светулките не го правят никога, а на бързите приятели коства огромни усилия. Да, това е недостатък. Освен това, честно, много хора искат самите те да пътуват по-бързо от светлината. Искат да построят кораби и да основат колонии. Този, който разбере как го постигат бързите приятели, за да може да го правят и обикновените хора, без да се налага да се сливат и може би да умират, ще спечели много пари. Ще стане известен. И ще притежава звездите.

— Ти ще го направиш, Бранд — рече ангелът.

— Да — отвърна той и гласът му внезапно стана сериозен. — Тъкмо за това, ангел мой, сме тук.

— Не.

Дума, която го преследваше непрестанно, отекваше дори в сънищата му. Той беше отхвърлил звездите и своята Мелиса.

Не можеше да намери сили да се върне на Земята. Мелиса бе изчезнала сред звездите, пратена да изпълнява своята първа задача, а мечтата все още не беше увехнала в него. Но Бранд знаеше, че няма да получи друга възможност. Имаше предостатъчно кандидати за сливане с тъмните, а той се бе провалил на най-важния изпит.

Известно време работи на станция Чанглин, след това се прехвърли на транспортен шлеп между Тритон и Джунглата, където се научи да управлява кораб. За две години спести значителна сума. Взе назаем останалото, преустрои един изоставен кораб в Джунглата и стана ловец.

Още тогава имаше ясен план. Службата нямаше да му даде втори шанс, но той смяташе да си го осигури сам. Щеше да кръстосва, докато не открие тъмен, после щеше да го плени. След това щеше да излезе навън и да се слее с него. А после щеше да намери Мелиса. Бранд, бърз приятел. И звездите щяха да му принадлежат.

Добрият ловец може да се издържа с четири улова на година. При шест вече е богат. Бранд все още не беше добър ловец и имаше месеци на безплодни самотни търсения. Мракът се озаряваше единствено от рояците на светулките и от неугасващото видение на Мелиса.

През първите дни тя идваше понякога при него — когато не беше сред звездите. Случваше се, докато дебнеше невидимата плячка, скенерите изведнъж да премигнат в червено и тя да се появи отвън, усмихваше му се от централния екран. Той отваряше шлюза и я пускаше вътре.

Но дори през най-хубавите дни след онази случка вече не беше същото. Тя не можеше нито да пие, нито да се храни с него. Не беше нужно, сега вече тя беше бърз приятел, хранеше се със звезден прах, светулки и отломъци: превръщаше ги в енергия, както правеха тъмните.

Можеше да обитава среда с атмосфера, да говори и да прави всичко, но това не ѝ харесваше. Беше ѝ неприятно. Корабът бе твърде тесен и се налагаше непрестанно да внимава с аурата си, да се съдържа да не усвоява молекулите на въздуха, които я притискаха от всички страни.

Първия път, когато дойде на станция Чанглин, Бранд притегли гъвкавото ѝ тяло и я целуна страстно. Тя не оказа съпротива. Но

плътта ѝ беше студена, а езикът ѝ — като ледено острие, когато докосна неговия. По-късно, все още неизгубил надежда, той направи опит да се люби с нея. И се провали.

Скоро и двамата се отказаха. Когато следващия път дойде на кораба по време на лов, той само стисна тъничката ѝ ръка и ѝ заговори.

— Толкова по-добре, Бранд — каза му тя в онези ранни дни. — Аз също бих искала да се любя с теб, най-вече заради теб самия. Но сега съм променена, Бранд. Трябва да ме разбереш. Сексът е като храната. Нещо присъщо на хората. Вече не ме интересува. Ще видиш, когато сам се слееш. Но не се безпокой. Има и други неща на този свят, които си заслужават. Като звездите, моя любов. Трябва да видиш звездите. Аз летя между тях и... о, Бранд, това е нещо невероятно! Как бих могла да ти го опиша? Трябва да го почувстваш. Когато летя, когато преминавам напърно, всичко се променя. Космосът вече не е черен, той е море от цветове, което се вихри около мен, залива ме и аз плувам право през него. А усещането! То е като... като оргазъм, Бранд, само дето продължава и продължава и цялото ти тяло пее и го чувства, не само една малка част от него. Ти си *жив*! Има и други неща там, за които знаят само бързите приятели. Това, което казваме на хората, е само частица — частицата, която могат да разберат. Но има още толкова много. Там се носи музика, Бранд, само дето не е музика. И понякога можеш да чуеш как нещо те вика, от много далече, от звездите в ядрото. Мисля, че този зов се усилва колкото повече летиш. Адамс, първият бърз приятел, е отишъл там. Ето защо понякога и други от нас изчезват. Казват, че след време започва да ти омръзва да си куриер на хората. И тогава бързите приятели си тръгват — към звездите в ядрото. О, Бранд, как ми се иска да дойдеш с мен. Ще е точно както си мечтаехме. Побързай, любов моя, улови своя тъмен и ела при мен.

И Бранд, завладян от странни трепети, само кимаше и обещаваеше, че ще го направи.

И накрая го направи. Страхът го изпълни за втори път. Бранд наблюдаваше скенерите, докато крещяха за приближаващия се тъмен. Пет пъти протяга пръст към копчето, с което се сваляха щитовете. И пет пъти го отдръпва. Не можеше да се отърси от видението на Канада и въртящите се безпомощно крака. И от мисълта за Хадес IV.

Накрая, съсредоточен върху Мелиса, си наложи да натисне копчето. Тъмният се приближаваше бавно. Какъв смисъл да бърза? Нямаше свръхбърза плячка от светулки, само мъртъв къс метал, проправящ си път в космоса.

Облекчен, Бранд го плени. Но докато навличаше скафандъра, страхът се върна.

Той опита да се пребори с него. Положи всички усилия. Прекара цял час в шлюза, но дори не успя да си сложи шлема. Ръцете му трепереха и на два пъти повърна. Накрая, победен и унижен, призна истината. Никога нямаше да се слее.

Откара улова си в джунглата Чанглин и взе полагащата се премия. Станцията изкупуваше тъмните по стандартни цени, но имаше и друг купувач, мъж на средна възраст, който навремето бе управлявал транспортен кораб. Бранд продаде тъмния на него, на този изпълнен с надежда и провалил се на тестовете оптимист. А после стана свидетел на смъртта му.

Още един изоставен кораб се присъедини към Джунглата, понесе се в затворена орбита заедно с останалите черупки, отломки на чужди мечти.

Бранд продаде своя тъмен отново, този път на станцията. Месец по-късно, когато Мелиса се върна, ѝ разказа. Очакваше сълзи, избухване, укори. Но тя го погледна със странно безразличие. А той я помоли да се върне при него.

— Можем да идем на Земята — каза ѝ. — Ще останем на орбита и учените ще те прегледат. Ще се опитат да те разединят, или каквото е там. Със сигурност ще се радват да получат възможност. А ти ще им обясниш как да строят ПБС кораби. И ще сме заедно. — В думите му се долавяше детинска надежда.

— Не — отвърна кратко Мелиса. — Ти не разбираш. Това е смърт за мен.

— Ти каза, че ме обичаш. Че ще останеш с мен.

— О, Бранд. Аз наистина те обичах. Но няма да се откажа от звездите. Те са моята любов сега, те са всичко за мен. Бранд, аз съм бърз приятел, а ти си само човек. Нещата са различни. Не мога да се върна на Земята, а ти не искаш да се слееш. Земята е място за хора като теб. А звездите принадлежат на нас.

— Не! — извика той, за да укроти надигащия се плач. — Ще остана тук и ще заловя друг тъмен. Обичам те, Мелиса. Ще остана при теб.

За съвсем кратко тя изглеждаше натъжена.

— Мисля, че ще мога да те навестявам — отвърна. — Когато имам време и ако го искаш.

Така и стана. Но с годините посещенията ѝ се разреждаха. Бранд все по-трудно я разпознаваше. Златистото ѝ тяло избледня, макар че запази очертанията на двайсетгодишна, каквато беше, когато се сля. Вълнистата ѝ златна коса доби сребристобял оттенък, а очите ѝ станаха хладни. Често, докато беше с него на орбита около Джунглата, тя не присъстваше духом. Говореше за неща, които той не можеше да разбере, за бързи приятели, които не познаваше, за действия, надхвърлящи представите му. А той я отегчаваше с новини за Земята и хората.

Накрая разговорите се прекратиха. Не им остана нищо друго освен спомени и Мелиса престана да идва.

Роби го потърси по интеркома и Бранд бързо се облече.

— Мога ли да дойда с теб? — попита ангелът.

— Да — отвърна той и я дари с нежна усмивка. — Ще ти покажа бърз приятел, ангел мой. А после ще те отведе при звездите!

Тя полетя след него, през вратата, по коридора и на мостика.

Когато влязоха, Роби вдигна глава. Не изглеждаше доволна.

— Не ме слушаш, нали? Бранд, не желая питомничката ти да идва на мостика. Не можеш ли да задържиш перверзните си в пределите на каютата?

Ангелът изписука уплашено, доловила недоволството в гласа на Роби.

— Тя не ме харесва — рече изплашено на Бранд.

— Не се тревожи, аз съм тук — успокои я той. После се обърна към Роби: — Плашиш я. Моля те, мълчи. Обещах да ѝ покажа бързите приятели.

Роби го изгледа навъсено и включи централния екран.

— Гледайте тогава.

„Колесница“ беше в центъра на Джунглата. Около тях имаше поне десет изоставени кораба. Станция Чанглин се намираше ниско долу, в десния ъгъл на монитора, заобиколена от ловни кораби и щитове. В средата имаше голямо колело, въртящият се корпус на Хадес IV, с неговите барове и центрове за развлечение.

А недалеч от Хадес се носеше ято бързи приятели, поне шестима, все още малки и белезникави от това разстояние. Имаше и други в околното пространство, но тези бяха най-близко. И разговаряха — дори в твърдия вакуум на слънчевите покрайнини, с едно леко усилие на волята бързите приятели можеха да изведат своята тъмна аура във видимия спектър. Разговаряха със светлини.

Роби вече бе насочила „Колесница“ към тях. Бранд кимна на ангела и каза:

— Бързи приятели.

Ангелът изписука, отлетя при екрана и притисна нос към стъклото.

— Толкова са *малки*! — Пърхаше учестено с криле.

— Дай увеличение — нареди Бранд на Роби. Тя все едно не го чу и той се разкопча и сам увеличи образа. Роякът бързи приятели удвои размера си и ангелът засия.

— До пет минути ще сме при тях — обеща Бранд.

Роби се престори, че не го чува.

— Бранд, не зная за теб — каза тя съвсем сериозно, — но повечето хора, които си купуват такива сексиграчки, са болни, увредени или импотентни. Ти защо го правиш? Изглеждаш ми напълно нормален. Защо ти е този ангел, Бранд? Какво лошо има в една нормална жена?

— По-лесно ми е да живея с ангел — тросна се той. — Те винаги изпълняват каквото поискаш. Престани да се мръщиш и включи бордовите светлини. Искам да разговарям с нашите приятелчета отвън.

Роби се навъси.

— Да разговаряш? Защо? Какво пречи просто да ги наблюдаваме, виж ги колко са много...

— Не. Искам да открия един от тях, когото познавам. Мелиса.

— Хъм — изсумтя Роби. — Ангели и бързи приятели. Бранд, трябва да порботиш малко над взаимоотношенията си с хората. — Но все пак включи светлините.

И Бранд подаде сигнал. Един от бързите приятели се отзова. После изчезна.

— Ще дойде — обеща уверено Бранд. — Дори сега пак ще дойде.

А междувременно ангелът летеше развълнувано над мостика.

— Успокой се — каза ѝ Бранд. Тя долетя щастлива при него и се сви в скута му.

— Какво правят бързите приятели? — попита, обвила шията му с ръце. — Ще ни издадат ли своя фокус, Бранд? Ще стигнем ли звездите?

— Скоро, ангел мой — отвърна търпеливо той. — Скоро...

И тогава на екрана се появи Мелиса. Бранд почувства как през него преминава хладен трепет.

Кожата ѝ сега бе млечнобяла, косата ѝ — ореол от сребристи нишки. Но иначе беше същата. Имаше стройните очертания на двайсетгодишна и лице, което Бранд помнеше.

Той пропъди ангела от скута си и се наведе над пулта. Натисна няколко копчета.

Отвън звездите започнаха да трепкат. Яркото сияние на далечното слънце избледня. Корпусите в Джунглата, Хадеското колело, станция Чанглин — всичко потъна в мрака. Остана само Мелиса и нейните бързи приятели.

Прихванати в сферата.

Роби се засмя и понечи да каже нещо. Бранд я накара да замълчи с поглед. Сигналните светлини призоваха Мелиса. Тя отвърна и той свали щита, за да я пропусне.

Пресрещна я в коридора след шлюза. Роби остана на мостика.

Спряха на десетина крачки един от друг. Не се докоснаха, не се усмихваха.

— Бранд — обади се първа Мелиса. Оглеждаше го със студените си сини очи, а гласът ѝ имаше дрезгав оттенък, който той не помнеше. — Ти... какво правиш? Ние не сме... не сме тъмни. Не можеш да ни пленяваш. — Речта ѝ бе накъсана.

— Мелиса, забрави ли как разговаряхме? — попита я той и в същия миг вратата за мостика зад него се плъзна встрани. Ангелът излетя през отвора и увисна край тях.

— О — каза тя на Мелиса. — Ти си красива.

Мелиса я погледна за миг, без интерес, и отново втренчи очи в Бранд.

— Позабравила съм. Десет години, Бранд. Със звездите. Аз... вече не съм човек. Сега съм по-възрастна... по-възрастен бърз приятел. Скоро... ще чуя своя зов. — Тя направи пауза. — Защо ни затвори?

— Това е нов тип щит, Мелиса — обясни усмихнато Бранд. — Не забеляза ли? Този е тъмен. Наскоро усъвършенстван на Земята. Напоследък учените работят доста над нови щитове. Имах една идея, любов моя, но старите щитове не вършеха работа. Този обаче е много по-сложен. И аз съм първият, който се сети за някои от предимствата му.

— Сложен. Предимства. — Думите прозвучаха странно от устата ѝ. Чуждо. Лицето ѝ изглеждаше вгълбено.

— Мелиса, отиваме заедно при звездите.

— Бранд — рече тя и за един кратък миг в гласа ѝ се долови човешка нотка. — Откажи се. Откажи се от... мен. От звездите. Стари мечти, Бранд, които не са ти донесли нищо. Не разбираш ли? Нищо освен мъка.

Ангелът сновеше из коридора и всеки път се доближаваше все повече до Мелиса — очевидно бе очарована от бързия приятел, но се страхуваше да го доближи. И двамата я игнорираха.

Бранд гледаше Мелиса, неясното бледо подобие на жената, която някога бе обичал. Отърси се от тази мисъл. Сега тя бе само бърз приятел, който щеше да го отведе при звездите.

— Искам от теб звездите, Мелиса — каза той. — Ти можеш да ми ги дадеш. Време е твоите бързи приятели да споделят вселената с нас, бедните хорица.

— Двигател? — попита тя.

— Ти можеш...

Но ангелът ги прекъсна.

— Бранд, моля те, позволи ми. Нека аз да ѝ кажа. Вече зная как. От теб. Спомням си. Нека аз да говоря с твоя бърз приятел. — Спря да кръжи и увисна нетърпеливо между тях.

Бранд се засмя.

— Добре. Кажи ѝ.

Ангелът се завъртя усмихнат във въздуха. Крилете ѝ пърхаха бързо, за да подчертаят думите ѝ.

— Това е като с конете — каза на Мелиса. — Тъмните са като коне, така каза Бранд, а бързите приятели са коне с ездачи. Но той пръв ще получи колесница и бърз приятел, който да го тегли. — Тя се изкиска. — Бранд ми показва картина на колесницата. И на коня.

— Звездна колесница — присъедини се Бранд. — Идеята ми хареса. Зная, че ще ти се стори плоска, но всичко е обмислено. Ти можеш да транспортираш материя. Ако сте повече и затворени в кораб с подобни размери, бихте могли да преместите и него.

Мелиса се издигна над пода и бавно поклати глава. Сребрилата ѝ коса проблясваше.

— Звездите — рече тя тихо. — Бранд, ядрото... песните. Свобода, Бранд. Както говорехме някога. Бранд, те няма... те няма да ни позволят... не могат да ни оковат.

— Аз мога.

И ангелът, окуражен от внезапно замрялата Мелиса, долетя до нея. Изпълнен с детински трепет, той се пресегна, за да я докосне. Мелиса, без да сваля очи от Бранд, я прегърна леко. Ангелът се засмя, въздъхна и се приближи.

Бранд поклати глава.

Но лицето на ангела вече показваше други чувства.

— Ти ме излъга — рече му тя строго. — Тя не е кон. Тя е личност. — После, с предишната сияйна усмивка, добави: — И е толкова красива.

След което настъпи много дълга тишина.

Вратата към мостика се плъзна зад него.

— Е? — попита Роби.

Бранд прекоси каютата и застана пред екрана. Отвън, в мрака, Мелиса се бе присъединила към останалите бързи приятели. Разговаряха в стакато от цветове. Бранд ги погледа малко, после посегна към пулта и натисна едно копче.

Звездите сияеха, студени и ярки, отразяваха се в стените на Хадес.

Преди Роби да успее да отвори уста, бързите приятели изчезнаха, завъртяха космоса около тях, движеха се по-бързо, отколкото би могла някога „Колесница“. Само Мелиса се забави за няколко секунди.

После останаха заобиколени от мрак и изкорубени кораби.

— Бранд!?

Той ѝ се усмихна и повдигна рамене.

— Не можах да го направя. Никога нямаше да можем да ги пуснем извън щитовете. Щяха да са като животни, впрегатен добитък, затворници. — Погледна я смутено. Зная, че може би вече не са хора. Какво пък, човечеството винаги е искало да се срещне с извънземна раса. Но кой е предполагал, че сами ще създадем такава?

— Бранд. — Роби го погледна твърдо. — Нашите инвестиции. Трябва да го направим. Може би бихме могли да използваме тъмен?

Той поклати глава.

— Не. Няма как да ги накараме да разберат какво искаме. Бързите приятели или... нищо, предполагам.

Той спря и я погледна. Тя изморено и отвратено бе втренчила очи в екрана.

— Ще ти се реванширам — обеща Бранд и я улови за ръката. — Ще намерим друг улов. Вече сме добре екипирани.

Роби се огледа и попита:

— Къде е ангелът? — Гласът ѝ беше с една октава по-спокоен.

— В моята каюта — отвърна Бранд. — Дадох ѝ един медальон да си играе.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.